

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Maciej Pacuda
SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania L. N.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 kwietnia 2024 r.,
skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 28 grudnia 2021 r., sygn. akt III AUa 1433/21,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt I i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego
rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Maciej Pacuda Piotr Prusinowski Romualda Spyt

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 28 grudnia 2021 r. w sprawie z odwołania L. N. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 maja 2021 r.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 12 lipca 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, po uzyskaniu z Instytutu Pamięci Narodowej informacji o przebiegu służby skarżącego z dnia 7 kwietnia 2017 r., ponownie ustalił wysokość jego emerytury policyjnej, poczynawszy od 1 października 2017 r. na kwotę 2.278.61 zł.

Kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 12 lipca 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie, po uzyskaniu z Instytutu Pamięci Narodowej informacji o przebiegu służby skarżącego z dnia 7 kwietnia 2017 r., ponownie ustalił wysokość jego renty inwalidzkiej, poczynawszy od 1 października 2017 r. na kwotę 1.510,71 zł, przy czym wskazał, iż nie wypłaca się tego świadczenia z uwagi na posiadanie prawa do korzystniejszej emerytury policyjnej.

Sąd Okręgowy ustalił, że skarżący w okresie od 28 kwietnia do 14 lipca 1980 r. odbył służbę wojskową, a do 15 lipca 1980 r. został przyjęty do służby przygotowawczej w Milicji Obywatelskiej. Z dniem 15 lipca 1983 r. skarżącego mianowano funkcjonariuszem stałym.

Pismem z dnia 10 lipca 1984 r. odwołujący się wniósł o przeniesienie go do służby w WUSW w G. celem podjęcia pracy w pionie Służby Bezpieczeństwa, tym samym kontynuowania tradycji rodzinnych oraz osobistych zainteresowań. Z dniem 16 sierpnia 1984 r. skarżącego mianowano starszym inspektorem Inspektoratu [...]SB WUSW w G. Pismem z dnia 12 października 1988 r. wniósł o przeniesienie go do Wydziału Pomocniczego Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w G. Odwołujący się uzasadnił wniosek wskazując na brak predyspozycji niezbędnych przy realizacji trudnych zadań operacyjnych. Z dniem 1 listopada 1989 r. skarżącego mianowano starszym inspektorem w Wydziale Studiów i Analiz MUSW w S. Od dnia 1 lutego 1990 r. pełnił służbę w Sekcji Kryminalnej MUSW w S.

Spór w sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy w spornym okresie od dnia 15 sierpnia 1984 r. do 31 dnia stycznia 1990 r. skarżący pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa i w związku z tym, czy dopuszczalne i prawidłowe było wydanie przez pozwany organ rentowy decyzji o obniżeniu jego policyjnej emerytury i renty inwalidzkiej.

Sąd przytoczył odpowiednie przepisy ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego. Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1280, dalej jako: „ustawa zaopatrzeniowa”) oraz adekwatne w sprawie orzecznictwo. Wskazano między innymi, że dokonując analizy prawnej sprawy, Sąd Okręgowy miał na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z 16 września 2020 r. III UZP 1/20 (OSNP 2021 nr 3, poz. 28). Sąd Najwyższy stwierdził, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.

W odniesieniu do rozpoznawanego przypadku stwierdzono, że bezspornie skarżący w spornym okresie wykonywał służbę w organach Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w pionie Służby Bezpieczeństwa. W toku postępowania sądowego nie zaprzeczono skutecznie zgodności z prawdą informacji Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu jego służby w organach bezpieczeństwa państwa. Elektroniczne akta osobowe z przebiegu służby potwierdziły, iż w spornym okresie skarżący pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa w pionie Służby Bezpieczeństwa oraz faktycznie w tej formacji wykonywał czynności na jej rzecz. Z obowiązków służbowych skarżący wywiązywał się nienagannie, w opiniach służbowych podkreślano jego pracowitość i zaangażowanie. We wniosku o przyjęcie do służby w pionie SB skarżący wskazywał na chęć kontynuowania tradycji rodzinnych oraz rozwijania osobistych zainteresowań. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że w opiniach służbowych wielokrotnie podkreślano aktywność ocenianego w

pracy operacyjnej, którą była inwigilacja obywateli. Sąd podkreślił, że w toku służby skarżący podejmował działania operacyjne polegające na rozpracowywaniu i zwalczaniu demokratycznej opozycji oraz struktur „S.”. Skarżący działał zatem na rzecz szeroko pojętej władzy komunistycznej, neutralizował i zwalczał struktury opozycyjne. Nie wyrażał biernej postawy ani oporu względem radykalizowania się władzy i postępu totalitaryzmu.

W konkluzji Sąd Okręgowy stwierdził, że w spornym okresie skarżący pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, a zatem ze względu na spełnienie przesłanki z art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej zaskarżone decyzje pozwanego są prawidłowe i oddalił odwołania.

Sąd Apelacyjny oddalając apelację potwierdził trafność ustaleń faktycznych oraz prawidłowość rozważań prawnych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji. Stwierdzono między innymi, że Sąd Okręgowy dzieląc poglądy prawne wyrażone w uchwale III UZP 1/20 wskazał, iż ocena czy w sprawie spełniła się przesłanka ustalenia wysokości świadczenia w trybie art. 15c ust. 1-3 ustawy zaopatrzeniowej w postaci pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, należy uwzględnić wszystkie okoliczności sprawy, nie poprzestając jedynie na stwierdzeniu, w jakiej jednostce przed 1990 r. ubezpieczony pełnił służbę. Potwierdzono trafność takiej wykładni, która nie ograniczając się do wykładni językowej, uwzględnia obowiązek wykładania norm prawnych w sposób zgodny z Konstytucją oraz nakaz wykładni prokonstytucyjnej aktów normatywnych niższej rangi.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że dokumenty dotyczące przebiegu służby skarżącego w spornym okresie jednoznacznie potwierdzają, że do jego zadań należało zwalczanie opozycji demokratycznej. Wykonywał on czynności operacyjne; jego służba nie ograniczała się do zadań o charakterze pomocniczym (np. sekretarka, kurier). Podejmował działania operacyjne, które - jak wynika z wniosku z dnia 28 marca 1989 r. - wpływały „na neutralizację szkodliwych społecznych planów i przedsięwzięć środowiska opozycyjnego”. Nie były to przy tym - co należy podkreślić - działania, które można ocenić jako realizowanie i należące do zwykłych zadań państwa (np. w zakresie ochrony granic).

W zakresie zarzucanego w apelacji naruszenia art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, stwierdzono, że w przedmiotowej sprawie nie można uznać, by doszło do naruszenia minimalnego prawa do zabezpieczenia społecznego, bowiem świadczenie emerytalne skarżącego pozostało na poziomie przeciętnego świadczenia emerytalnego przysługującego z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych.

Oddalając apelację skonkludowano, że zaskarżonymi decyzjami ponownie ustalono wysokość świadczeń skarżącego. Wysokość świadczenia emerytalnego została określona w wysokości przeciętnej emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, zaś wysokość renty inwalidzkiej - na minimalnym poziomie, zgodnie z minimalnym zakresem gwarantowanym w art. 67 ust. 1 ustawy zasadniczej.

Skargę kasacyjną wniósł ubezpieczony, zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: 1) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 oraz art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. przez pominięcie przez Sąd Apelacyjny dowodu w postaci dokumentu decyzji Dyrektora ZER MSWiA z dnia 30 października 2009 r.; 2) art. 148¹ k.p.c. przez uznanie, że można zaniechać przesłuchania skarżącego; 3) art. 299 k.p.c. oraz 374 k.p.c. przez pominięcie dowodu z przesłuchania strony. Odwołujący się zarzucił również naruszenie prawa materialnego: 4) art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka przez niespełnienie wymogu rzetelności procesu, na skutek pominięcia w sprawie istotnej dla odwołującego, dowodu z jego przesłuchania; 5) art. 13b ust. 1 w związku z art. 15c ust. 1 pkt 1, ust. 2 i 3 oraz art. 22a ust. 1, 2 i 3 ustawy zaopatrzeniowej przez błędne przyjęcie, że przesłanka „służby na rzecz państwa totalitarnego” spełniona jest wyłącznie przez wzgląd na fakt formalnego zatrudnienia skarżącego bez dokonania oceny przebiegu całej służby na podstawie wszystkich okoliczności sprawy; 6) art. 2 w związku z art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 178 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez błędne przyjęcie, że ponowne, niekorzystne przeliczenie emerytury i renty inwalidzkiej skarżącego zaskarżonymi decyzjami na podstawie art. 13b ust. 1 w związku z art. 15c ust. 1 pkt 1, ust. 2 i 3 oraz art. 22a ust. 1, 2 i 3 ustawy zaopatrzeniowej pomimo objęcia skarżącego dyspozycją art. 15b ustawy zaopatrzeniowej jest zgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości

społecznej i w konsekwencji brak odmowy zastosowania art. 13b ust. 1 w związku z art. 15c ust. 1 pkt 1, ust. 2 i 3 oraz art. 22a ust. 1, 2 i 3 ustawy zaopatrzeniowej na podstawie art. 8 ust. 1 i 2 w związku z art. 178 ust. 1 Konstytucji; 7) art. 18 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w związku z art. 1 Protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w związku z art. 9 oraz art. 91 ust. 2 Konstytucji RP oraz w związku z art. 15c ust. 1-3 w związku z art. 13 ust. 1 lit. 1c oraz z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej; 8) art. 32 oraz art. 64 Konstytucji RP w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji RP oraz naruszenie art. 1 Protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w związku z art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w związku z art. 9 oraz art. 91 ust. 2 Konstytucji RP oraz w związku z art. 15c ust. 3 w zw. z art. 13 ust. 1 lit. 1c oraz z art. 13b ustawy zaopatrzeniowej.

Zaskarżając wyrok w całości, odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się zasadna, choć zaważyła na tej konkluzji tylko część przedstawionych argumentów. Skarga okazała się bowiem zasadna w zakresie dotyczącym zastosowania przez Sąd drugiej instancji art. 15c ust. 3 oraz art. 22a ustawy zaopatrzeniowej do wyliczenia wysokości należnego mu świadczenia emerytalnego i rentowego.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących ustalenia stanu faktycznego, należy stwierdzić, że nie są one trafne. Sądy przyjęły, że skarżący w swojej służbie naruszył podstawowe prawa i wolności innych osób. Należy przypomnieć, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w ujęciu „instytucjonalnym” sam fakt pełnienia służby w określonej jednostce może wypełniać kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa”, mimo braku po stronie odwołującego się indywidualnych działań bezpośrednio zmierzających do naruszania podstawowych praw i wolności człowieka (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r. w sprawie II USKP 120/22, OSNP 2023 nr 9, poz. 104). W wyroku tym podkreślono, że

„naruszanie podstawowych praw i wolności człowieka” jest wypadkową działań „instytucjonalnych” oraz „indywidualnych”, wyjaśniając, że „totalitaryzm” jako cecha określonego państwa jest wypadkową indywidualnych działań łamiących podstawowe prawa i wolności, ale również realizuje się w „kooperatywnych działaniach” ludzi skupionych w instytucjach, których zadaniem jest ograniczanie praw i wolności obywateli. Ponadto w wyroku z dnia 18 kwietnia 2023 r., I USKP 40/22, OSNP 2023 nr 11, poz. 126, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przy dokonywaniu oceny prawnej służby z perspektywy art. 13b ustawy zaopatrzeniowej, bierze się pod uwagę przede wszystkim formację, w której pełniona była służba, a także zajmowane stanowisko czy stopień służbowy oraz przebieg służby. Określenie formacji/instytucji (z uwzględnieniem jednostek wymienionych w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej) ma istotne znaczenie z uwagi na to, że zakres i przedmiot ich działalności może *prima facie* potwierdzać, że były one bezpośrednio ukierunkowane na realizowanie charakterystycznych dla ustroju totalitarnego zadań i funkcji i takie zadania wykonywali wszyscy - bez wyjątku - funkcjonariusze służący w danej jednostce organizacyjnej, stanowiący jej strukturę, bez której niemożliwe byłoby wykonywanie przypisanych tej jednostce zadań. W rozpoznawanej sprawie Sady ustaliły, że nie tylko przynależność funkcyjna, lecz również działania skarżącego wypełniały kryteria zaklasyfikowania jego służby jako pełnionej na rzecz państwa totalitarnego.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2023 r., II USKP 120/22 (OSNP 2023 nr 9, poz. 104) wyjaśniono, że prawodawca wprowadził do ustawy zaopatrzeniowej dwa mechanizmy korygujące wysokość emerytur funkcjonariuszy pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa. Pierwszy z nich „zeruje” tak zwane kwalifikowane lata służby. Drugi zaś obniża wysokość świadczenia do przeciętnej emerytury przysługującej w powszechnym systemie ubezpieczenia. W odniesieniu do pierwszego z wymienionych mechanizmów Sąd Najwyższy przyjął, że „wyzerowanie lat służby” (art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej) jest środkiem proporcjonalnym w stosunku do funkcjonariuszy, których lata służby przypadły przed zmianami zapoczątkowanymi w 1989 r. W judykacie tym wyjaśniono, że co prawda jest to rozwiązanie „okrutne” i „nieefektywne funkcjonalnie”, jednak nie pozostaje w sprzeczności z przepisami Konstytucji RP. Zgodnie z zamysłem „wyzerowania” lat służby, każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa traktowany

jest jako nieistniejący, czyli nie ma żadnego wpływu na wysokość świadczenia. Sprawia to, że im więcej takich „pustych” lat, tym wysokość świadczenia szybciej zbliża się do wysokości najniższej emerytury - gwarantowanej przez art. 18 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej. W przeciwieństwie do rozwiązania przyjętego w art. 15c ust. 3 tej ustawy, „wyzerowanie lat służby” dotyczy wyłącznie okresu służby na rzecz państwa totalitarnego. Dotkliwość tego rozwiązania jest proporcjonalna. W rezultacie, rozwiązanie to - przez swoją proporcjonalność - wpisuje się w cel promowany przez ustawodawcę. Skutecznie obniża emerytury „osób służących na rzecz totalitarnego państwa”. Wzorzec wpisany w art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej skutecznie zrównuje emerytury policyjne do, lub nawet poniżej, wysokości świadczeń pobieranych przez obywateli prześladowanych przed 1990 r. Dlatego krytyczna ocena art. 15c ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej nie prowadzi do uznania niezgodności tego przepisu z Konstytucją RP, ponieważ nie ma możliwości jednoznacznego zakwalifikowania tego przepisu jako pozostającego w opozycji do wzorców wynikających z Konstytucji RP, zwłaszcza zaś jej art. 2.

O zasadności skargi kasacyjnej przesądziło natomiast zastosowanie względem skarżącego drugiego spośród wymienionych mechanizmów. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku w sprawie II USKP 120/22, przyjął, że art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej zawiera mechanizm swoistej „gilotyny” obniżającej wysokość świadczeń tych funkcjonariuszy, którzy pomyślnie przeszli weryfikację w 1990 r. i w kolejnych latach służyli wolnej Polsce. Obniżenie świadczenia do pułapu przeciętnej emerytury (art. 15c ust. 3), gdy wysokość „ponad” ten wskaźnik została wypracowana służbą mundurową po 1990 r.; a) w sposób oczywisty narusza art. 32 ust. 1 ust. 2 Konstytucji RP; b) godzi w art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP; c) narusza prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP; d) narusza art. 2 Konstytucji RP. Przemawia to za odmową zastosowania art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej (zob. też np. wyroki Sądu Najwyższego z 17 maja 2023 r., I USKP 63/22, LEX nr 3563400 oraz z 24 maja 2023 r., II USKP 40/23, LEX nr 3568174).

Wobec powyższych argumentów nie jest zasadne stanowisko Sądu Apelacyjnego, który w całości zgodził się z decyzją organu rentowego, obniżającą

emeryturę ubezpieczonego na podstawie art. 15c ustawy zaopatrzeniowej oraz decyzją korygującą rentę na podstawie art. 22a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Jak ustalono w trakcie postępowania skarżący wykonywał pracę na rzecz totalitarnego państwa w okresie od sierpnia 1984 r. do stycznia 1990 roku. Nie wpływa to na naruszenie art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej przez obniżenie świadczenia ubezpieczonego do pułapu przeciętnej emerytury, w sytuacji gdy wysokość świadczenia „ponad” ten wskaźnik została wypracowana służbą, która nie została zaklasyfikowana jako służba na rzecz państwa totalitarnego. Zastosowanie w tej sytuacji mechanizmu z art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej – zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w sprawie II USKP 120/22 i potwierdzonym w kolejnych orzeczeniach (np. wyroki Sądu Najwyższego z 30 listopada 2023 r., III USKP 65/23, LEX nr 3635453 i z 17 maja 2023 r., I USKP 63/22, OSNP 2024 nr 1, poz. 9.; zob. także postanowienia Sądu Najwyższego z 29 listopada 2023 r., III USK 86/23, LEX nr 3632802 i z 2 sierpnia 2023 r., III USK 45/23, LEX nr 3590560) - w sposób oczywisty narusza art. 2 i art. 32 ust. 1 ust. 2 Konstytucji RP oraz godzi w art. 64 ust. 1-3 Konstytucji RP, a tym samym narusza prawo do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP. Redukowanie wysokości świadczenia emerytalnego, które zostało skalkulowane z tytułu służby niebędącej służbą na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy zaopatrzeniowej nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia ani nie znajduje oparcia w celach ustawy.

Analogicznie wadliwy okazał się sposób zastosowania art. 22a ustawy zaopatrzeniowej przez Sąd drugiej instancji. Sądy nie poczyniły w tej materii żadnych ustaleń – w tym co do momentu powstania niezdolności do służby czy okresu, za który ustalono jej wartość. Już ta okoliczność sprawia, że konieczne będzie uzupełnienie w tym zakresie ustaleń. Nadto należy podkreślić, że podobnie jak art. 15c ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, tak również art. 22a ustawy zaopatrzeniowej nie czyni zadość regule proporcjonalności. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, podstawę wymiaru renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku. Sposób kalkulacji policyjnej renty inwalidzkiej w wielu przypadkach objętych analogicznymi decyzjami nie ma związku z okresem służby na rzecz totalitarnego państwa. Należy wobec tego

zgodzić się z twierdzeniem, wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2024 r., I USKP 110/23 (LEX nr 3670464), że art. 22a ustawy zaopatrzeniowej nie znajduje zastosowania do obliczenia wysokości policyjnej renty inwalidzkiej, do której prawa zostały nabyte z tytułu służby w Policji, a nie z tytułu służby na rzecz totalitarnego państwa. Podobnie, jak w przywołanej sprawie, Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu nie uwzględnił stanowiska wyrażonego w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 czerwca 2021 r., P 10/20, nie traktując tego orzeczenia jako wyrok Trybunału Konstytucyjnego w rozumieniu art. 173 i art. 190 ust. 1 Konstytucji RP z uwagi na udział w składzie orzekającym osób powołanych na zajęte już stanowiska sędziowskie w sądzie konstytucyjnym. Ponadto, wypowiedź ta dotyczyła odmiennego stanu faktycznego niż w sprawie niniejszej, w której staż rentowy wypracowano służbą w Policji i w związku ze służbą w Policji powstała niezdolność do pracy (identycznie orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lutego 2024 r., I USKP 114/23, LEX nr 3668529 – zaznaczając na tle art. 22a ustawy zaopatrzeniowej, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wydane z udziałem „dublera” nie wywierają skutków prawnych przewidzianych w art. 190 § 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]